

‘Dat je hier ook kunt lachen, dat is zo belangrijk!’

‘Mannen met kanker gaan biljarten, vrouwen willen kletsen.’ De clichés vliegen over tafel in de huiskamer van De Honingraad. Het inloophuis in Breda bestaat 25 jaar. „Mensen weten niet dat hier veel gelachen wordt.”

Marja Klein Obbink
Breda

Het is een normale donderdagochtend in het grote pand aan de Johan Willem Frisolaan, parallel aan de Zuidelijke Rondweg. Vandaag is het kleien, boetseren met ‘juf’ Anja, zelf ook kankerpatiënt geweest. Op andere dagen is er yoga, mindfulness en altijd is er koffie. We spreken de gasten die De Honingraad een warm hart toedragen. Anja, Mechel, Lenie, Berry, Addie, Patricia, Marie-Louise ... ze wonen in Breda, Bavel en Etten-Leur. De een mét kanker, de ander al jaren kanker-vrij. Dan zijn er ook nog patiënten die een leven lang met kanker leven. „Steeds meer mensen leven nog jaren door met de diagnose”, legt Susan Lambeck uit, coördinator van dit ‘centrum voor leven met en na kanker’.

▲ Vrijwilligers aan het werk in de tuin van De Honingraad, een inloophuis voor mensen met en na kanker.

Van die inloophuizen bestaan er ruim tachtig in heel Nederland. Ze financieren hun activiteiten uit giften en donaties. Lambeck: „Sommige mensen zijn afgekeurd voor werk, maar hun leven gaat door. Hier vind je ontspanning en kun je jezelf zijn.”

Mentale herstel

Dat heeft Susan, toen nog 50, ervaren toen ze genezen van darmkanker snel weer als vanouds aan de slag ging. „Ik dacht zo’n plek met kankerpatiënten, dat is voor oude mensen. Ik wilde heel erg geen patiënt zijn. Terwijl ik vroeger nota bene werkte in het Amphia Ziekenhuis en mensen doorverwees naar De Honingraad. Ik wilde door met de dingen die ik deed.”

Dus ging ze zo snel mogelijk weer werken en merkte toen: „Ik was nog niet klaar.” Ze volgde revalidatie, werkte aan haar conditie en mentale herstel. „De chemokuren hadden mijn

▲ Voor Mechel Strous (links) voelt De Honingraad als een warm bad. Rechts coördinator Susan Lambeck.

spieren verslapt, ik was snel vermoeid, worstelde met emoties, tot ook ik moest toegeven: alles is doorgegaan, maar er is met mij wel wat

gebeurd.” Ook voor de partner is dat soms moeilijk te begrijpen. „Ik ben altijd moe”, zegt Mechel Strous (71), die even hiervoor nog de lachers op

▲ Vrijwilligers en gasten genieten van een kopje koffie in de tuin van De Honingraad.

FOTO'S: JOYCE VAN BELKOM/PO: 4P/ROFS

haar hand had, „maar mijn man begrijpt er nog steeds niks van.” Ze draait een shaggy. „Je ziet het goed, mijn man weet van niks”, ginnegapt ze. „Ze rookt ‘m buiten op hoor”, komt de reactie van lachers aan de tafel.

Zonder gekheid: de voorheen praktijkverpleegkundige wist van wanten. Maar na haar schildklierkanker - ‘ik moet mijn hele leven hormonen slikken’ - viel ze in een gat. „Nutteloos, afgekeurd en ik had geen kracht meer.” Ze nam haar vriendin Lenie (77) uit Bavel mee naar De Honingraad. „Het voelde als een warm bad. Ik werd meteen opgenomen, er werd gekletst en gelachen. Dat ik weer kon lachen... dat is zo belangrijk!”

Allerhande klusjes

Mechel nam haar vriendin mee, anderen stappen alleen naar binnen. „Altijd aarzelend”, vertelt gastvrouw Ineke Mooij, een van de vijftig vrijwilligers waar De Honingraad op

draait. Ze houden de tuin bij, doen allerhande klusjes.

Voor haar werk als gastvrouw volgde Mooij een cursus bij IPSO, de koepelorganisatie waar de inloophuizen onder vallen. „Het is een hoge drempel waar je overheen moet”, begrijpt ze.

De Honingraad krijgt jaarlijks zo’n duizend gasten op bezoek. Daarvan behoren er 75 tot de vaste gasten, die wekelijks terugkeren.

Onder de mensen die binnenlopen ‘is er een keer per week wel iemand die eerst dacht dat wij een hospice zijn’, vertelt Lambeck. Zij is de enige betaalde kracht van dit centrum. Aan de naamsbekendheid moet ze nog steeds hard trekken. „We hebben meegedaan aan ‘Gluren bij de Buren’. Dat is goed bevallen. We willen ons meer in de stad manifesteren. Veel van onze gasten komen binnen via een open dag of worden doorverwezen door hun arts.”

Zoals Addie Crul, 63 jaar, die het ‘heerlijk vindt om te fröbelen’. Dat ze dat bij De Honingraad doet en niet bij een creatief centrum, heeft te maken met de betaalbaarheid. Maar ook met de nabijheid van lotgenoten. „Je hoeft hier niet altijd te komen”, weet Addie, die longkanker heeft met uitzaaingen. „Als je een behandeling hebt, is het logisch dat je wegblijft.”

Net zomin dat iemand ermee zit dat je bij de yoga je pruik afdoet, of een mutsje draagt. „Sommige gasten zijn zichtbaar ziek, daar kijkt hier niemand van op”, vertelde Lambeck al.

‘Stukje van mijn leven’

Berry Vollering, de enige man onder de gasten en 78 jaar inmiddels, behoort tot de ‘vaste waarde’ van De Honingraad zegt hij zelf. In 2008 kwam hij er voor de eerste keer. Dat er mensen zijn die ‘niet begrijpen dat hij de kanker blijft opzoeken?’ Hij heeft die vraag vaker gehad. „De Honingraad is een stukje van mijn leven geworden. Ik luister naar de anderen, bied een stukje medeleven, laat merken dat ik ze aanvoel. Het is gezellig, we zijn saamhorig.”

„Van de andere kant: je bent nooit helemaal klaar met kanker. Ik heb nu pijn in mijn schouder, op dezelfde plek. Als die pijn langer duurt dan normaal, is het weer spannend. Dat hoef ik hier niet uit te leggen.”